

гласъ — дано го чуе нѣкой отъ другаритѣ, но гласа му замръ въ бѣсния вой на бурята безъ отговоръ.

Следъ две-три седмици, когато отново се видѣхме съ изгубенитѣ другари, разбрахме, че бабиното предположение за тѣхъ е било вѣрно: — вилицата помрачила и тѣхнитѣ очи и ги заблудила. Тая случка, обаче излѣзе щастлива за тѣхъ, а за насъ нещастна.

Нѣмаше какво — свихме надолу. Тръгнахме въ сѣщата посока по ребрата на планината, Естеството на пѣтя ни диктуваше и ни свличаше все по-надолу. Тате не познаваше тия мѣста. Само общата насока знаеше. Не мина много и ние се убедихме, че сме се изгубили изъ безкрайнитѣ дебри на Рила. Ако бѣше день, може би, щѣхме да налучкаме правата посока, но сега само вървѣхме и вървѣхме, безъ да знаемъ на кѣде. Напразно се опита баща ми да вика още нѣколко пѣти. Вихритѣ сякашъ му отвръщаха съ присмѣхъ и презрѣние. Ледена самотностъ обхвана душитѣ ни.

Навлѣзохме въ гѣста борова гора. Пѣтя ни стана още по-мѣченъ, понеже трѣбаше да се провираме презъ преплетени иглолистни клони, които ни драскаха немилостиво. Най-после стигнахме въ една равнинка, на която едва можеха да се разположатъ до двадесетина души. Тя бѣше обградена съ високи борове, които правѣха добѣръ заветъ срещу вѣтроветѣ. Ние се спрѣхме. Тате се заглежда.

— Тука ще ношуваме, — рече той: — сваляйте това-ритѣ си.

Веднага мама, баба и той се разтовариха.

— Вие извадете една черга, приседнете съ децата и се загърнете, — промѣлви тате: — азъ ще се разходя наоколо да огледамъ. Ще потърся малко сухи клечки, шума и ще се върна да запала огънь.

И зе сѣкирата вържа и се изгуби въ тъмнината.

Ние приседнахме, сгушихме се и се обгърнахме съ черга, като подгънахме подъ насъ частъ отъ нея. Скоро усѣтихме топлина. Поотпуснаха се сдървенитѣ ни отъ студъ членове. Ситенъ снѣгъ биеше върху насъ и ни засипваше.